

DET BIBLISKA HELVETET

Inledning -----sida 2

Den totala tystnaden -----sida 3

Gamla Testamentets symbolik -----sida 6

Gud är evig därför evig plåga? -----sida 9

Nya Testamentet

Gehenna -----sida 10

Evig outsläcklig eld -----sida 14

Uppenbarelseboken -----sida 19

Den rike mannen och Lasarus -----sida 28

Avslutning -----sida 33

[www.NyaTestamentet.nu]

INLEDNING

Vad är "helvetet"? Är det "dödsriket"? Är det "Gehenna"? Är det "den eviga elden"? Är det "sheol"? Är det "eldsjön"? Eller är det allihop?

Vad innebär "helvetet"? Innebär det evig plåga? Eller finns det inget helvete överhuvudtaget? Är kanske graven den sista platsen för de förlorade? Eller innebär helvetet evigt straff, evig dom men inte evig plåga?

Endast två av alternativen är seriösa bibliska alternativ. I den här artikeln tänker jag diskutera det eviga "plågohelvetet" i motsats till helvetet som inte innebär evig plåga (men evigt straff och en evig dom). Jag tror att det senare alternativet är det bibliska men jag har tidigare även lutat mot att tro på det första alternativet.

De starkaste bevisen och argumenten för att helvetet inte innebär evig plåga är inte känslargument (som det ofta antas), tex: "Hur kan Gud vara så grym att Han måste plåga i all evighet?" osv. Nej, de starkaste bevisen för den rätta bilden av helvetet är bibliska argument som främst kommer från Gamla Testamentet. Känslargument väger lätt (eller inget alls) jämfört med bibeln och de bibliska bevisen.

Andra vanliga argument mot det "eviga plågohelvetet" är att läran är en "smitta" av religionsblandning (kristendom plus hedendom främst i Rom). Många påstår att idén om det "eviga plågohelvetet" är av hedniskt ursprung (många hedniska religioner har denna slags helvete). Detta kan ju vara sant i sig själv men det är ju inget "direkt" motbevis eftersom det ju inte utesluter möjligheten att bibeln faktiskt också lär ett "evigt plågohelvete"? Därför tänker jag i denna artikel enbart ha fokus på bibeln.

De flesta bekännande kristna känner ganska väl till vad Jesus och NT säger om "helvetet". Men i stort ALLA Nya Testamentets olika exempel, liknelser och bildspråk om "helvetet" kommer direkt från GT. Det finns en fara i att ta saker för givet om man är okunnig om hur texterna (måste) sammankopplas till GT. Ta tex en text som denna:

Lukas 3:17

*Han har sin kastskevel i sin hand, och han skall rensa sin loge och samla vetet i sin lada, men agnarna skall han **bränna upp i en utsläcklig eld.***

Och man säger: "Ser du inte? Utsläcklig eld? Hur mycket tydligare kan det bli? Du följer inte bibeln eftersom det tydligt står att helvetets eld är utsläcklig! Punkt slut."

Det här är faran, när man är blind för sina egna antaganden. Följer det verkligen att "agnar som bränns upp i en utsläcklig eld" är liktydigt med att alla förlorade människor kommer "torteras för evigt i vad som kallas helvetet"? Nej. För att rätt komma fram till den bibliska läran om helvetet så måste man börja med att gå tillbaka till GT.

DEN TOTALA TYSTNADEN

Vad kan tänkas vara ett värre öde än att plågas för all evighet? Om straffet för synd är att bli fördömd till ett plågohelvetet för all evighet, borde då inte Gud med största tydlighet varna för (eller åtminstone antyda om) detta från allra första början av sitt Ord till människan? Är inte det rimligt?

Låt oss då undersöka när (eller om) denna första varning, eller antydning, om ett evigt plågostraff kommer. Den första (stora) synden som nämns efter syndafallet är Kains dråp/mord av sin bror Abel:

*1 Moseboken 4:8
Kain talade med sin bror Abel. Och det hände då de var ute på marken, att Kain gick till angrepp på sin bror Abel, och dödade honom.*

*Och HERREN sade till Kain: Var är din bror Abel?
Han svarade: Jag vet inte. Skall jag ta hand om min bror?*

*Då sade han till honom: Vad har du gjort?
Rösten av din brors blod ropar till mig från jorden.*

Förbannad skall du nu vara på jorden, som har öppnat sin mun för att ta emot din brors blod från din hand.

När du brukar jorden, skall den inte längre ge dig sin gröda. Ostadig och flyktig skall du bli på jorden.

Lägger du märke till Guds svar till Kain? Här är en man som just mördat sin egen bror och istället för att varna Kain för det (antagna) eviga plågohelvetet så börjar Gud endast tala om förbannelser som hör till denna jord som straff, tex om att jorden kommer ge honom dålig gröda! Varför?

Detta är det första mordet i bibeln och det finns inget bättre tillfälle än här att varna alla framtida mördare (som inte omvänder) att de efter döden riskerar att bli fördömda, att de har gjort sig förtjänta av en plåga utan slut som straff? Finns ens en antydning om detta? Varför en total tystnad? Texten fortsätter:

*"Och Kain sade till HERREN: **Mitt straff är större än jag kan bära.***

Se, idag driver du mig bort från landet, och jag måste gömma mig undan ditt ansikte. Ostadig och en flykting skall jag bli på jorden. Och det ske, att vem som helst som finner mig, skall döda mig.

*Men HERREN sade till honom: Nej, utan den som dödar Kain skall bli hämnad sju gånger om.
Och HERREN satte ett tecken på Kain så att ingen som fann honom skulle döda honom.*

Och Kain gick bort från HERRENS ansikte

och slog sig ner i landet Nod, öster om Eden."

Detta är allt som står. Varför en massa detaljer om ett svårt jordiskt liv och inte en enda bokstav om ett evigt plågohelvete? Kain svarar tom Gud och säger: "*Mitt straff är större än jag kan bära.*"! Och vad är dessa "straff" jämfört med att bli plågad i all evighet? Går det ens att jämföra? Svarar då kanske Gud Kain med någon slags varning, eller någon antydning, om värre straff (som ett evigt plågohelvete)? Eftersom Kain ju tyckte att de tillfälliga (och jämförelsevis lätta) straffen han nu fått var "för tunga"? Nej, inte en bokstav. Varför inte?

Läs om Syndaflo den i 1 Moseboken kapitel 6 och 7. Där läser du alla möjliga detaljer om allt förutom ens en enda liten antydning om ett evigt plågohelvete för alla människor som Gud fördömde och förgjorde i floden. Tystnaden är fullständigt obegriplig om det eviga plågohelvetet är slutstationen för alla syndare som inte blir räddade.

1 Moseboken 7:23

Och alla levande varelser, som fanns på jordens yta, utplånades, både människor som fyrfotadjur, kräldjur och himlens fåglar. De utplånades från jorden. Bara Noa blev kvar och de som var med honom i arken.

Punkt slut. Syndaflo den visar att ogudaktiga människor plötsligt och oåterkalleligt kan och kommer gå under. Men det står inte en bokstav om något evigt plågostraff efter döden för de förlorade som dränktes. Ingen varning. Ingen antydning. Varför inte? Om det är hemskt att dränkas, hur är det då att plågas (av eld?) i all evighet?

Läs om domen och straffen som Gud skickade över Faraos Egypten (speciellt) när Han dödade Faraos här i Röda havet (2 Mos 14:26f). Samma sak där, en total tystnad om något evigt plågostraff för rebelliska syndare.

Läs Josua 11:20 eller 1 Samuel 15:2f. Guds dom faller över folk som Han inte vill visa nåd, utan istället vill döma/utrota. Vi finner en total tystnad om den (antagna) framtida eviga plågan som väntar.

Läs om när Gud ger lagen till Israel, när Han föreskriver dem alla bud och straffen som gäller när man bryter dem. Borde det inte finnas varningar på "varannan rad" om det fruktansvärda eviga plågostraff som väntar många syndare? Nej, inte ett ord om det! Rimligt? I 5 Moseboken 28:15-68 läser vi över 50 verser med dom, straff och förbannelser som ska komma över olydnad mot Gud och Hans lag. Hur många varningar om evigt plågostraff? 0.

Är då GT kanske helt tyst om syndens straff? Nej, GT kryllar tvärtom av varningar om straff! Men inte en enda gång antyds däremot något om ett evigt plågostraff.

Hesekiel 18:4

*Se, varje levande själ tillhör mig, fadern såväl som sonen. De är mina. **Den själ som syndar skall dö.***

Så, när kommer GTs första varning eller ens antydning om ett evigt plåghelvete? Hur många 1000 år ska man tro att Gud väntar med att varna för något så fruktansvärt? Med bakgrunden att Han tex inte undanhållit varningen om dåliga skördar (1 Mos 4:12) som ett straff för synd?

Det kommer ingen varning i GT! Gud ger genom lagen, i detalj, mycket noggranna och specifika bud och varningar (även om saker som kan uppfattas som obetydliga). Kan man då inte (än mer) förvänta sig en tydlig uppenbarelse om det fruktansvärda "eviga plåghelvetet" nånstans?

Visst finns enstaka texter i GT som om möjligt skulle kunna antyda på något, tex:

Jesaja 66:22

Ty liksom de nya himlarna och den nya jorden, som jag skapar,

blir bestående inför mig, så skall er avkomma

och ert namn bestå, säger HERREN. (*bestå, i motsats till att inte bestå?*)

*Och nymånadsdag efter nymånadsdag och sabbatsdag
efter sabbatsdag skall alla människor komma
och tillbe inför mig, säger HERREN.*

*Och de skall gå ut och se **liken** av de människor som har avfallit från mig.*

Deras mask skall inte dö och deras eld inte utsläckas.

De skall vara en vämjelse för alla människor.

Men är dessa verser otvetydiga, raka och glasklara "bevis" för ett evigt plåghelvete? Verkligen? Är det denna text från Jesaja, som skrevs hela 1000 år efter Mose, som är "spiken i kistan"? Skulle Gud verkligen välja att uppenbara en så viktig sanning på detta tvetydiga sätt i profetiskt symboliskt bildspråk? Varför vänta i 1000 år? Varför tex inte hellre uppenbara det i lagen i "klartext" på åtminstone ett ställe? Det hela blir orimligt.

Verserna från Jesaja 66 är uppenbart profetiskt bildspråk. De verkar tala om Guds dom över denna nuvarande värld: "*Och de skall gå ut och se **liken** av de människor som har avfallit från mig.*". Varför talas det annars om lik om de förlorade människorna är "levande döda" och plågas för evigt som straff (eller kommer plågas)?

Maskar och eld tillsammans är en "onaturlig" kombination. Det här handlar om en djupare symbolik. Maskar symboliserar död, att kroppen ruttnar bort och förgörs i graven:

Job 21:26

*Tillsammans ligger de i stoftet, med förruttnelsens **maskar** över sig.*

Eld symboliserar vrede, dom, straff och undergång. Om man då försöker "slå ihop" bildspråket som används här är den troligaste innebörden att Gud syftar på en "evig vrededom". Masken ska inte dö, dvs det finns inget hopp om liv igen, döden är evig. Och elden/vreden utsläcks inte, dvs domen och straffet är slutgiltigt och oåterkalleligt. Det blir ingen försoning. Det finns ingen "andra

chans". Om en eld inte är outsläcklig så finns det hopp, men om en eld är outsläcklig så kommer den att slutgiltigt sluka och förgöra allt utan återvändo.

I bibeln gives mängder av exempel där Gud faktiskt "vänder" sin vrede (till skillnad mot outsläcklig vrede). Jämför tex med:

4 Moseboken 11:1

Folket började högljutt klaga inför HERREN hur illa de hade det.

*Då HERREN hörde det, **upptändes hans vrede och hans eld började brinna ibland dem och förtärde dem som var ytterst i lägret.***

*Folket ropade då till Mose **och han bad till HERREN, och elden dog ut.***

Platsen fick namnet Tabera, därför att HERRENS eld hade brunnit ibland dem.

Ser du hur Guds vrede (eld) här stillar sig och inte är outsläcklig? När vreden däremot är outsläcklig så gives ingen nåd, eller något förbarmande, utan då är domen oåterkallelig och slutgiltig (tex syndafloden eller ödeläggelsen av Sodom och Gomorra).

Visst skulle man kunna tolka symboliken i Jesaja 66 som att det skulle handla om en mer bokstavlig outsläcklig evig eld/vrede/plåga efter döden. Men jag tycker att det är en tolkning som är långt mindre sannolik. Om man dessutom räknar in den totala tystnaden om ett evigt plågostraff i alla bibelns böcker innan Jesaja så blir den tolkningen nästan helt otänkbar och utesluten.

Denna profetia handlar med stor sannolikhet om den sista dagen:

Obadja 15

***Ty HERRENS dag** är nära för alla hednafolk.*

Som du har gjort, så skall det göras mot dig.

Dina gärningar skall komma tillbaka över ditt eget huvud.

Ty som ni har druckit på mitt heliga berg,

skall alla hednafolk få dricka utan uppehåll.

*De skall dricka, de skall svälja, **de skall bli***

som om de aldrig varit till.

GAMLA TESTAMENTETS SYMBOLIK

Som sagt, för att rätt komma fram till den bibliska läran om "helvetet" så måste man börja med att gå tillbaka till GT. Jag tänkte citera ett antal texter som använder samma bildspråk som texterna i NT som handlar om helvetet:

Hesekiel 20:47

Säg till sydlandets skog: Hör HERRENS ord:

Så säger Herren, HERREN: Jag skall tända

en eld i dig, och den skall förtära alla dina träd,

*både de friska och de torra. **Den flammande lågan***

skall inte kunna släckas, alla ansikten från söder till norr skall bli brända av den.

Alla människor skall se att jag, HERREN, har tänt den.

Den skall inte kunna släckas."...

...Säg till Israels land: Så säger HERREN: **Se, jag är emot dig och skall dra ut mitt svärd ur skidan och utrota både rättfärdiga och ogudaktiga hos dig.**

Texten talar om lågor och eld som är outsläcklig. Och lägg märke till att texten inte varnar för, eller antyder på, ett straff efter döden här. Läs igen: "Se, jag är emot dig och skall dra ut mitt svärd ur skidan och utrota **både rättfärdiga och ogudaktiga** hos dig". Hamnar kanske även rättfärdiga i det "eviga plågohelvetet"? Självfallet inte! Nej, texten talar tydligt om Guds dom som hör till denna jord/värld. Bildspråket talar alltså inte om plåga (på jorden eller efter döden) som varar i all oändlighet.

Amos 5:5

Men sök inte Betel, kom inte till Gilgal och gå inte till Beer-Sheba, **ty Gilgal skall föras bort i fångenskap, och av Betel skall inget bli kvar.**

Sök HERREN och ni skall leva. Annars skall han komma över Josefs hus **likt en eld som förtär, och ingen kan släcka den så att Betel räddas.**

Samma sak här, det talas om en eld som inte kan släckas. Och även denna text handlar om Guds dom, vrede, straff och tuktan som tillhör denna jord.

Jeremia 4:4

Omskär er för HERREN, avlägsna ert hjärtas förhud, ni Juda män och ni Jerusalems invånare. **Annars skall min vrede bryta fram som en eld** för era onda gärningars skull, **och den skall brinna så att ingen kan släcka den...**

...Res upp ett baner i riktning mot Sion. Sök skydd, stanna inte!
Ty jag skall låta olyckan komma från norr med stor förödelse.

Ett lejon kommer fram ur sitt snår, en folkfördärvare bryter upp. Han går ut ur sin boning för att göra ditt land till en ödemark. Då läggs dina städer i ruiner, så att ingen kan bo där.

Kläd er därför i säcktyg, klaga och jämra er, **Ty HERRENS brinnande vrede har inte vänt sig bort från oss.**

Samma sak, texten handlar om Guds outsläckliga (oåterkalliga) eld (vrede) över det otroende Juda. Lejonet från norr, folkfördärvaren, är kung Nebukadnessar/babylonierna som Gud bestämt att använda för att döma/straffa landet. Texten handlar inte om helvetet, eller om en bokstavig brinnande eld (eller plåga) någonstans som aldrig i evighet utsläcks. Mer:

Jeremia 7:20

Därför säger Herren, HERREN så: **Se, min vrede och förbittring skall jag utgjuta över denna plats, över både människor och djur, över åkerns träd och markens gröda, och den skall brinna utan att slockna.**

Jeremia 17:3

Du mitt berg på fältet, **dina ägodelar och alla dina skatter skall jag lämna till plundring liksom dina offerhöjder,** på grund av synd i hela ditt land.

Det är ditt eget fel att du måste avstå ifrån det arv som jag har givit dig. **Jag skall låta dig tjäna dina fiender i ett land som du inte känner. Ty ni har tänt min vredes eld, och för evigt skall den brinna.**

Jeremia 17:27

Men om ni inte hör mitt bud att hålla sabbaten helig och att inte bära någon börda in genom Jerusalems portar på sabbatsdagen, **då skall jag tända en eld i dess portar och den elden skall förtära Jerusalems palats. Den elden kan inte släckas.**

Jeremia 21:10

Ty jag har vänt mitt ansikte mot denna stad, till olycka och inte till välgång, säger HERREN. Den skall ges i den babyloniske kungens hand och han skall bränna upp den i eld.

Och du skall säga till kungahuset i Juda: Hör HERRENS ord,

ni av Davids ätt, så säger HERREN: Avkunna varje morgon rätt dom och rädda den plundrade ur förtryckarens hand, **så att inte min vrede bryter fram som en eld och brinner utan att någon kan släcka den** - detta för deras onda gärningars skull.

Se, jag är emot dig, du som bor i dalen, du klippa på slätten, säger HERREN, ni som säger: Vem kan angripa oss och vem kan tränga in i våra boningar?

Jag skall straffa er så som era gärningar förtjänar, säger HERREN. **Jag skall tända upp en eld i er skog, och den skall förtära allt omkring den.**"

Känner du igen uttrycken? Eldar som inte slocknar? Eld som brinner för evigt? Det är som sagt tydligt i profeterna att dessa uttryck syftar på faktiska händelser/domar som sker på denna jord. Jeremia profeterade under hela sin kallelse om Jerusalems ödeläggelse genom babylonierna.

2 Kungaboken 22:17

De har övergivit mig och tänt offereld åt andra gudar och väckt min vrede genom alla sina händers verk, **och därför är min vrede upptänd mot denna plats och skall inte utsläckas.**

Eldarna som GT talar om symboliserar tydligt Guds vrede. Och när det står

att elden är "outsläcklig" så innebär det att domen är oåterkallelig. När tex Nebukadnessars män närmade sig Jerusalem så kunde man vara säker på att det inte fanns någon återvändo eller "andra chans". När Guds vredes (outsläckliga) "eld" väl har tänts så slocknar den inte förrän domen verkställs och fullbordas.

Jesaja 34:9

Då blir Edoms bäckar förvandlade till tjära och dess jord till svavel, dess land blir till brinnande tjära.

Varken natt eller dag skall den branden slockna, för evigt skall röken av den stiga upp. Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon vandra där.

Känner du igen bildspråket? Samma bildspråk som här används om ödeläggelsen av Edom land används också i Uppenbarelseboken om ödeläggelsen (och domen) över hela denna fallna skapelse i eldsjön (helvetet). I avsnittet om Uppenbarelseboken (sid 19) går vi igenom denna text från Jesaja närmare.

GUD ÄR EVIG DÄRFÖR EVIG PLÅGA?

Det finns ett vanligt resonemang som lyder ungefär: "Gud är evig. Och synd mot en evig Gud förtjänar därför ett evigt straff (och då menar man underförstått evig plåga)."

Men det följer inte, och framförallt så har det inget bibliskt stöd. Det är snarare en teori som man använder, utanför bibeln, för att försöka förklara det eviga plågostraffet som man redan förutsätter att bibeln lär. Om man alltså kan visa att bibeln faktiskt inte lär ett evigt plågohelvete så faller även denna teori eftersom det bara är ett tilläggs argument (ad hoc) utan egentligt bibliskt stöd.

Det är sant att Gud är evig och att Han för evigt är fullständigt Rättvis (Gud måste skipa rättvisa). Därför följer det att överträdelse mot Guds lag (i Hans skapade universum) antingen kräver en (evig) straffdom eller en försoning (Kristus). Men det följer inte att synd kräver en evig oupphörlig plåga? Motsatsen till evigt liv är evig död (evig separation, att evigt bli avskuren från Gud och det eviga livet) inte nödvändigtvis evig plåga.

Om synd nödvändigtvis förtjänar evig plåga istället för evig död som straff, vad visar då korset? När Jesus straffades på korset och dog i sitt folks ställe så tvättade Han för evigt bort all deras synd. Det var alltså inte nödvändigt för Jesus att plågas i all evighet för att Guds vrede, över all deras synd, skulle bli stillad? Nej, Hans död, i sitt folks ställe, försonade dem för evigt. Det handlade alltså inte om hur länge Han led och plågades, utan det handlade om vem som spillde sitt blod och dog som försoningsoffer.

Någon kanske frågar: "Vad är poängen med en uppståndelse för de förlorade om syndens lön ändå är döden? Om det inte finns något evigt plågostraff?"

Poängen är Guds ära. Att Han en gång för alla ska skipa fullständig Rättvisa. Alla människor kommer få se detta.

Vad innebär då Guds yttersta dom? Vad innebär det att dömas skyldig i Guds domstol? Bibeln ger inte många detaljer men klart är att det kommer vara fruktansvärt att möta Gud i Hans Heliga Vrede! Försök föreställa dig att alla dina synder uppenbaras inför alla, och att du behöver svara för dem?

Och då menar jag inte endast alla dina ytliga synder, utan även alla dina onda dolda motiv och alla dina andra syndfulla tankar. Det är hemskt att bli avslöjad, blottad och att dömas skyldig i en människodomstol. Hur hemskt kommer det då inte vara i Guds Heliga domstol?

Någon kanske säger: "Det är ju inte fruktansvärt? Det är ju inte ens ett riktigt straff?" (man menar då att evig plåga är det enda "riktiga" straffet)

Svar: Har du kanske redan stått i Guds domstol? Vet du redan hur det är? Vet du hur det kommer gå till? Har du kanske redan upplevt det?

Har man verkligen rätt om man påstår att fängelsestraff (eller plåga) är det enda "giltiga" straffet? Glömmer man inte då att det strängaste straffet i människolag faktiskt är dödsstraffet? Och vem skulle påstå att dödsstraff inte är ett "giltigt" straff? Är det inte ett "riktigt" straff att bli avrättad, att bli avskuren från jordelivet? Självfallet är det ett straff!

Hur kan man då påstå att det inte är ett "giltigt" straff att bli fullständigt blottad i Guds domstol, att behöva svara för all sin synd och att sedan bli fördömd? Och dessutom (framförallt) bli oåterkalleligt avskuren från det eviga livet med all dess härlighet?

Psaltaren 143:2

Gå ej till doms med din tjänare, ty inför dig är ingen levande rättfärdig.

Hebreerbrevet 10:31

Det är förskräckligt att falla i den levande Gudens händer.

GEHENNA

Vad är Gehenna? Gehenna är ett hebreiskt ord som består av 2 ord. Det ena ordet innebär "dal". Och det andra ordet är namnet "Hinnom". Sätter man ihop orden får man "Hinnoms dal" eller "Gehenna" på grekiska. Gehenna är vad man på svenska brukar kalla "helvetet" eller "eldsjön" (Paulus som skrev nästan halva NT nämner aldrig helvetet, Gehenna eller "eldsjön"!).

Men Gehenna är inte liktydigt med "hades". Hades är det grekiska ordet för

dödsriket/graven. Bibeln lär att även räddade människors kroppar far till dödsriket (1 Mos 44:29, 1 Sam 2:6, 1 Kor 15:54-55). Men till Gehenna kommer aldrig någon räddad människa komma (Uppenbarelseboken 20:14-15). Det hebreiska ordet "sheol" motsvarar det grekiska ordet "hades" och båda orden innebär dödsriket eller graven (men de innebär inte helvetet).

Låt oss läsa första gången som ordet "Gehenna" dyker upp i NT:

Matteus 5:22

Men jag säger er: Den som vredgas på sin broder utan orsak, han blir skyldig under domen, men den som säger:

*Raka till sin broder, **han är skyldig inför Rådet,***

*och den som säger: Du dåre, **han är skyldig till***

Gehennas eld.

Dessa är Herren Jesu ord från bergspredikan där Han undervisar om Guds lag. Kristus "rundade" på inget sätt av kanterna på lagen utan tvärtom så skärpte Han lagen. Han visade att Guds lag var så mycket mer än det ytliga. En man kan uppfattas rättfärdig på ytan, men vad bor i hjärtat?

Att kalla någon "raka" (idiot) innebär att vara skyldig inför Rådet.

Att kalla någon dåre innebär att vara skyldig till helvetet!

KJV

...and whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council: but whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

Är det rimligt att synden att uttala olika skällsord mot sin nästa kan innebära en ofattbar oändlig skillnad i straff/dom? Jesus lär här om syndens allvar, men menar Han verkligen att skillnaden mellan två olika skällsord är så pass stor att den ena synden gör dig skyldig inför Rådet, medan den andra synden gör dig skyldig till evig plåga (Gehenna)?

Vad innebär "Gehennas eld"? Innebär "Gehennas eld" att fördömas till evig plåga för alltid? Eller har "Gehennas eld" en annan innebörd?

Jeremia 7:32

*Se, dagar skall komma, säger HERREN, då man inte mer skall kalla det "Tofet" eller "**Hinnoms sons dal**", utan "Dråpdalen".*

Då skall man begrava i Tofet av brist på annan plats.

Hinnoms dal är Gehenna. Profetian från Gud säger att Gehenna kommer användas som gravplats (dråpdalen). Historiskt så gick detta också i uppfyllelse. På Jesu tid användes fortfarande Hinnoms dal som begravningsplats / soptipp, och där antändes eldar nästan oupphörligen för att förbränna lik och för att lindra den förfärliga lukten.

Vad innebär det då att "vara skyldig till Gehennas eld" (helvetet)? Först och främst var det ju okänt att alla de som blev kastade på Gehennas soptipp (oftast kriminella) fick ett hemskt slut på sitt liv. Den allmänna (judiska) uppfattningen om dem som blev dömda till dödsstraff, avrättades och sedan

blev dumpade i Hinnoms dal var att de var för evigt förlorade och var under Guds vrede och rättvisa dom.

När alltså någon blev "dömd till Gehennas eld" så var det på den tiden det värsta tänkbara ödet/straffet för en människa. Att bli kastad i Gehenna uppfattades inte endast som ett "dödsstraff", utan man uppfattades även vara fördömd, förbannad och evigt förlorad (bortom räddning).

*"men den som säger: Raka till sin broder, **han är skyldig inför Rådet**, och den som säger: Du dåre, **han är skyldig till Gehennas eld.**"*

Alla kroppar som kastades i Hinnoms dal förbrändes fullständigt (förintelse), vilket är/var en förebild på "eldsjön" vid domen på den sista dagen. Att vara skyldig inför Rådet var mycket mycket allvarligt, men det innebar inte nödvändigtvis dödsstraff. Men att vara skyldig till Gehenna innebar däremot dödsstraff och ordet användes som synonym för helvetet (evig fördömmelse).

Visserligen är det fortfarande stor skillnad i straff mellan två skällsord här men det är ingen "oändlig skillnad" som man måste tro om man tror att Gehenna (helvetet) innebär en evig plåga.

Låt oss titta på ett annat känt exempel:

Markus 9:43

*Om nu din hand är dig till förförelse, så hugg av den.
Det är bättre för dig att ingå i livet stympad, än att ha
två händer och gå till **Gehenna, till den outsläckliga elden**,*

där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

*Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den.
Det är bättre för dig att ingå i livet halt än att ha två fötter
och bli kastad till **Gehenna, till den outsläckliga elden**,*

där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

*Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det.
Det är bättre för dig att ingå i Guds rike enögd,
än att ha två ögon **och kastas i Gehennas eld**,*

där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

Dessa är skrämmande verser där Herren Jesus talar om syndens allvar. Uttrycket: "...där deras mask inte dör, och elden inte släcks..." kommer från Jesaja 66:24 som vi redan tittat på innan (sid 5). Kristus använder hyperboler (överdrifter) för att göra en poäng. Och självfallet kommer ingen att vara enögd i himmelriket utan Han talar om Guds rike som man träder in i under jordelivet (Luk 17:21, Rom 14:17).

Vad händer med en hand om den huggs av? Jo, den dör, ruttnar, blir förstörd, går förlorad och "försvinner". Om din hand alltså leder dig mot fördömmelse, och dom, så bort med den! Varför är du mer rädd om din ena förgängliga hand än om att bevara hela ditt liv, kropp och själ (som Gud ska rädda)?

Varför inte förlora din hand i detta liv om det räddar resten av dig? Vad ska du med båda dina händer till då domen kommer och hela din kropp (och själ) går förlorad och blir bortkastad, förstörd, tillintetgjord och dödad i helvetet?

Om Gehenna innebär en evig plåga för all evighet så blir jämförelsen inte direkt och exakt. När en hand huggs av i detta liv så mister man ju den och den förgörs. Men om Gehenna innebär evig plåga så är "förlusten" av kroppen inte att den förgörs utan att den istället plågas i evighet. Jämförelsen motsvarar då inte verkligheten.

Låt oss jämföra med:

(Det grekiska ordet "apollumi" som används i denna vers kan betyda döda, mista, förlora, förgås, förstöra, tillintetgöra, förinta, ödelägga etc.)

Matteus 10:28

*Och frukta inte för dem, som **dödar** (apokteino) kroppen, men inte har makt att **döda** (apokteino) själen, utan frukta mer honom som kan **förgöra** (apollumi) **både själ och kropp i Gehenna.***

Kan en människas själ förgöras (upphöra att existera) precis som hennes kropp kan? Ja, det är vad denna bibelvers verkar säga. Det finns ingen annan rimlig tolkning. Vad skulle man säga om det istället tex stod:

Och frukta inte för dem, som dömer kroppen, men inte har makt att döma själen, utan frukta mer honom som kan fördöma både själ och kropp.

Hur rimligt skulle det då vara att påstå att själen faktiskt aldrig kan dömas överhuvudtaget? Det blir ju att döda logiken och hela jämförelsen i versen? Varför ens göra en sådan jämförelse om en själ aldrig kan förgöras överhuvudtaget?

Och frukta inte för dem, som äter bananer, men inte har makt att äta jordgubbar, utan frukta mer honom som kan äta upp både bananer och jordgubbar.

Vad är logiken i texten om den sanna innebörden är att jordgubbar ändå aldrig kan ätas? Det skulle vara helt orimligt.

Om man menar på att "döden" i Gehenna innebär en evig plåga, vad menas då med att Gud förgör/fördärvar en människas själ i Gehenna? Hur förgör/fördärvar Gud en förlorad människas själ?

Var inte den förlorade människans själ redan fördärvad i otro, och i uppror, mot Gud? Om det finns ett evigt plågorum, där själar plågas för alltid, då fördöms väl ändå människans själ dit för sina egna synder, sitt uppror och sin otro? Behöver Gud "fördärva" förlorade människors själar "än mer" än de redan är? (se även Jakobs brev 4:12 - förgöra = apollumi)

...utan frukta mer honom som kan förgöra (fördärva) både själ och kropp i Gehenna...

Matthew 10:28

And you should not fear the ones **killinq** the body, but not being able to **kill** the soul. But rather fear Him being able to **destroy both** soul and body in Hell (Gehenna).

En kristen kan bli förföljd och mördad för sin tros skull. Kroppen kan dö och bli avskuren från jordelivet, men vad är det? Gud har makt att bevara själen och låta kroppen uppstå igen evigt förhärligad på den sista dagen! Ingen människa har makt att döda, förstöra eller tillintetgöra en annan människas själ. Det viktiga är själen/anden som Gud dömer över.

Jesus lär att om en människa har fått makt att skära av en annan människa från jordelivet, varför då inte än mer frukta Gud som även har makten att skära av en människa från det eviga livet, från himmelriket? En människa kan döda kroppen men Gud kan även döda själen! En fallen människokropp lever runt 100 år, men själen kan leva för evigt. Vad är mest värt?

Matteus 16:25

Ty den som vill bevara sitt liv, skall **mista** (apollumi) det, men den som **mister** (apollumi) sitt liv för min skull skall finna det.

Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa ge till lösen för sin själ?

Vad kan en människa vinna om hon inte kan bevara sitt liv, sin själ? Alla otroende går ju mot en evig död och undergång. Vem kan undgå döden?

EVIG OUTSLÄCKLIG ELD

När Gud i bibeln talar om sin Vrede så är ofta "eld" det vanligaste bildspråket som används, särskilt i GT:

Jesaja 13:9

Se, HERRENS dag kommer, fruktansvärd, med förbittring och **brinnande vrede**, för att ödelägga landet och utrota syndarna som bor där.

Jesaja 30:27

Se, HERRENS namn kommer fjärran ifrån med **brinnande vrede** och med tunga rökmoln. Hans läppar är fulla av förbittring, **hans tunga är som förtärande eld.**

Jeremia 30:24

HERRENS **brinnande vrede** skall inte vända åter, förrän han har utfört, ja, förrän han har fullbordat sitt hjärtas tankar. I den yttersta tiden skall ni förstå det.

Jeremia 49:37

Jag skall göra elamiterna förfärade för sina fiender och för dem som står efter deras liv. Jag skall låta olycka komma över dem, **min brinnande vrede**, säger HERREN. Jag skall sända svärdet efter dem, till dess jag har gjort slut på dem.

Klagovisorna 4:11

HERREN har givit fritt utlopp åt sin förbittring, han har utgjutit sin brinnande vrede. I Sion har han tänt en eld som förtärt dess grundvalar.

Hesekiel 25:14

Jag skall hämnas på Edom genom mitt folk Israel, och de skall handla med Edom **enligt min brinnande vrede**. Edom skall så få känna min hämnd, säger Herren, HERREN.

5 Moseboken 9:3

Därför skall du i dag veta att HERREN, din Gud, är den som går framför dig **som en förtärande eld**. Han skall förgöra dem och kuva dem för dig, och du skall driva bort dem och utrota dem snabbt, så som HERREN har lovat dig.

Hebreerbrevet 12:29

Ty vår Gud är en förtärande eld.

Dessa ord är från Johannes Döparen och han talar om Herren Jesus som kommer efter honom:

Matteus 3:10

Redan är yxan satt till roten på träden. Därför blir vart och ett träd, som inte bär god frukt, **avhugget och kastat i elden**.

Jag döper er i vatten till omvändelse, men han som kommer efter mig, han är starkare än jag, och jag är inte ens värdig att bära hans skor. Han skall döpa er med den Helige Ande och eld,

och han har sin kastskovel i handen, och han skall rensa sin loge och samla vetet i sin lada, **men agnarna skall han bränna upp i en outsläcklig eld**.

Nya Testamentet är fullt av liknelser (Mat 13:34)! Liknelser är det främsta medlet som Gud har valt att uppenbara andliga sanningar genom. Berättelser om konkreta saker/situationer blir mycker mer "verkligt" än bara ord. Vad är då liknelsen i Matteus 3 angående helvetet?

1. Träd som huggs av och kastas i eld.
2. Agnar som bränns upp i en outsläcklig eld.

Båda dessa liknelser är bilder på dom, straff och helvetet.

1. Så, vad händer med träd (ved) som kastas på eld? Jo, veden brinner upp och försvinner som rök. Veden förgörs av elden. Det här är en mycket enkel

och bra liknelse eftersom alla vet vad som händer när man eldar med ved.

2. Vad händer då agnar bränns efter skördetiden? Jo, de bränns upp och försvinner som rök tills det inte finns något kvar.

Hosea 13:3

*Därför skall de bli lika morgondis, lika daggen som tidigt försvinner, lika **agnar** som blåser bort från tröskplatsen och lika rök ur en skorsten.*

Psaltaren 37:20

*Men de ogudaktiga skall gå förlorade.
HERRENS fiender försvinner som ängarnas prakt,
de försvinner som rök.*

Vad innebär att elden är "outsläcklig"? Kan inte det vara ett bevis på att människor kommer torteras i evighet, och inte kommer förgöras på domedagen? Låt oss pröva detta påstående genom att gå tillbaka till liknelserna:

1. Har du någonsin tänt en brasa med ved där veden bara fortsätter och fortsätter att brinna utan att nånsin brinna upp?

2. Har du någonsin varit på en bondgård och sett agnar som brinner och brinner utan att försvinna upp i rök?

Ser du hur hela poängen med liknelserna blir meningslösa om de inte motsvarar verkligheten? Vad är det för mening med att likna ett evigt "plågohelvet" med ved som alla människor vet brinner upp efter högst 1-2 timmar i eld?

Att elden är "outsläcklig" symboliserar inte nödvändigtvis evig plåga utan snarare att elden/vreden/domen är oåterkallelig och slutgiltig. Det finns ingen "andra chans". Det är en evig dom med eviga konsekvenser utan återvändo (jämför även med Jeremia 7:20 och 17:27).

Hesekiel 20:47

*Säg till sydlandets skog: Hör HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN: Jag skall tända en eld i dig, och den skall förtära alla dina träd, både de friska och de torra. **Den flammande lågan skall inte kunna släckas**, alla ansikten från söder till norr skall bli brända av den.*

Alla människor skall se att jag, HERREN, har tänt den.

Den skall inte kunna släckas.

När brandmän bedömer en eld som "outsläcklig" så innebär det att när elden väl "tagit fart" så är det omöjligt att stoppa den under de förhållanden som råder. Och det är just denna innebörd som även bibeln syftar på med bildspråket "outsläcklig". Den "outsläckliga" elden vi läste om ovan i Hesekiel talar inte om livet efter döden, inte heller om en bokstavig eld i Juda (sydlandet) som fortfarande oupphörligen brinner!

En outsläcklig ostopplig eld slukar allt som är brännbart tills allt (alla) har brunnit upp och blivit ödelagt. Endast då upphör elden. Elden (vreden/domen)

är oåterkallelig och slutgiltig. Jämför med andra bibeltexter där domen ej är oåterkallelig tex 4 Mos 11:1-3 och 16:43-50.

Följande verser är del av ytterligare en liknelse från Herren Jesus om den sista dagen:

Matteus 13:30

Låt båda växa tillsammans intill skördetiden.

Och i skördetiden skall jag säga till skördemännen:

Samla först ihop ogräset, och bind det i knippen till att brännas upp, men samla in vetet i min lada.

Matteus 13:40

Såsom nu ogräset samlas ihop och bränns upp i eld, så skall det också ske vid denna världens ände.

Människosonen skall sända ut sina änglar, och de skall samla ihop allt fördärligt ur hans rike och dem som lever i laglöshet.

Och de skall kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall vara gråt och tandagnisslan.

Nu kanske någon säger: "Hur kan det vara gråt och tandagnisslan om de förlorade blir förintade?".

Det är mer än en sak som kommer hända på den "sista dagen". Bibeln ger många olika liknelser och det finns ett ganska komplicerat pussel av händelser (Läs Uppenbarelseboken 19-20 så förstår du kanske bättre vad jag menar).

Den sista pusselbiten är då alla Guds fiender (inklusive "döden" själv) förintas i eldsjön. Men innan det så sker det massor av andra saker. Därför finns det ingen motsägelse att förlorade människor tex kommer ropa "Herre Herre" osv. Alla dessa saker sker innan den slutgiltiga domen verkställs i eldsjön.

Låt oss titta vidare på andra texter som rör helvetet:

2 Thessalonikerbrevet 1:7

...då Herren Jesus blir uppenbar från himlen med sin makts änglar

och i lågande eld för att hämnas på dem som inte känner Gud och på dem som inte är lydiga vår Herres, Jesu Kristi, evangelium,

vilka skall få sitt straff i det eviga fördärvet (everlasting destruction KJV), borta från Herrens ansikte och hans makts härlighet,

då han kommer för att förhärligas i sina heliga och visa sig underbar bland alla dem som tror, ty vårt vittnesbörd till er om den dagen har ni trott.

Ordet som översatts till "fördärvet" här har sin rot i grekiska ordet "ollumi". Tidigare kom det grekiska ordet "apollumi" upp, vilket även det är besläktat med detta ord "ollumi". Ordet "ollumi" kan betyda döda, mista, förstöra,

förlora, förgås, tillintetgöra, ödelägga, förinta etc. Uttrycket "*det eviga fördärvet*" här representerar helvetet / Gehenna / eldsjön.

Jag förstår att man kan tycka att dessa verser åtminstone ger en antydning om ett slags evigt pågående "straffande" eftersom det står "...*borta från Herrens ansikte och hans makts härlighet...*". Men samtidigt får man inte bortse från nästföljande ord: "...*då han kommer för att förhärligas i sina heliga...*".

Sammanhanget är ju Jesu återkomst på den sista dagen: "...*då Herren Jesus blir uppenbar från himlen med sin makts änglar...*". Sammanhanget syftar inte direkt på Herren Jesu makt och härlighet på den nya jorden.

Judas 1:5

Men jag vill påminna er, fastän ni redan en gång fått veta, att då Herren hade fört ut folket ur Egypten, förgjorde han sedan dem som inte trodde.

*De änglar som inte behöll sitt furstendöme, utan övergav sin egen boning, dem har han med eviga bojor förvarat i mörkret **till domen på den stora dagen.***

*Så har också Sodom och Gomorra och städerna där omkring, vilka på samma sätt som de förra bedrev otukt och gick efter främmande kött, **blivit satta till ett varnande exempel och lider den eviga eldens straff.***

Läs i 1 Moseboken 18 och framåt, exemplet med Sodom och Gomorra visar ingenstans på ett evigt plågostraff som lön för deras synd. Det finns ingen varning eller antydning om det någonstans i texten. Det som däremot är uppenbart är att Sodom och Gomorra ödelades totalt och förintades från kartan. Både städerna och människorna som bodde där tillintetgjordes. Det var en slutgiltig dom utan återvändo, utan möjlighet till omvändelse.

Syndarna som bodde i Sodom och Gomorra "...*lider den eviga eldens straff*", men inte på ett bokstavligt sätt, att de just nu skulle pinas av eld i ett evigt "plågohelvete". Nej, utan på det sättet att de är för evigt är förlorade, att de är avskurna! Guds vrede (eld) är upptänd mot dem (deras synder är inte försonade) och på den sista dagen kommer Gud öppet tillkännage domen och Han kommer fördöma dem för evigt. Och därefter kommer Han oåterkalleligt förgöra dem (för evigt) i eldsjön.

Matteus 25:41

*Därefter skall han också säga till dem på vänstra sidan: Gå bort från mig, ni förbannade, **till den eviga elden,** som är tillredd åt djävulen och hans änglar. (se Judas brev 6)*

Matteus 25:46

*Och dessa skall då gå bort till **evigt straff,** men de rättfärdiga till **evigt liv.***

Att anta att "evigt straff" är liktydigt med "evig plåga" är fel. Vissa menar att eftersom "evigt straff" ställs i direkt kontrast mot "evigt liv" så bevisar det att

även straffet måste vara "ständigt pågående" liksom det eviga livet. Visst förstår jag resonemanget men jag tycker inte att det nödvändigtvis följer. Om man istället (i harmoni med resten av bibeln) tolkar det eviga straffet som den eviga döden, så följer det lika mycket att kontrasten/motsatsen till evigt liv är evig död, evigt straff (men inte evigt "straffande").

Hur man tolkar "evigt straff" beror alltså på vilka antaganden man gör. Och som jag visade så följer den ena tolkningen inte mer eller "bättre" än den andra i denna vers.

UPPENBARELSEBOKEN

Uppenbarelsesboken är en unik bok i bibeln som brukar kategoriseras som "apokalyptisk". Boken är full av symboler, "gåtor" och bildspråk från början till slut. Tolkning av Uppenbarelsesboken är komplicerad, även de mest framstående bibelkunniga kristna (genom historien) gör ibland helt olika tolkning av symbolerna, tidpunkter och innebörden av dem etc.

Bildspråket som används i Uppenbarelsesboken kommer nästan uteslutande från andra delar av bibeln, speciellt från profeterna. Man bör därför vara extremt noga med att inte klistra på "egna" betydelser på symbolspråket.

Vilddjuret i kapitel 13 är en direkt referens till Daniels bok.
Hästarna i kapitel 6 refererar till profeten Sakarja.
Att "äta en bok" i kapitel 10 kommer från Hesekiel.

Nästan varenda symbol och uttryck som finns i Uppenbarelsesboken återfinns i profetböckerna! Det blir därför dåraktigt att tex tolka "vilddjuret" som en bokstavlig fysisk varelse som kommer manifesteras sig någon dag genom att stiga upp från Atlanten osv.

Man kan inte hitta på egna definitioner i Uppenbarelsesboken, eller göra godtyckliga tolkningar, för då hamnar man fel (ibland väldigt fel)! Man måste istället låta bibeln "definiera sig själv".

Så, låt oss läsa texterna som brukar användas för att bevisa ett evigt plågohelvete:

Uppenbarelsesboken 14:9

*Och en tredje ängel följde efter dem och sade med hög röst:
Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar
dess tecken på sin panna eller på sin hand,*

*så skall också han få dricka av Guds vredes vin,
som är hållt oblandat i hans vredes kalk,
och han skall bli plågad med eld och svavel
*inför de heliga änglarna och inför Lammet.**

Och röken av deras plåga stiger upp i evigheternas evigheter.

och de har ingen ro varken dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild, eller som tar dess namns märke.

Där, svart på vitt tveklöst bevis för det eviga plågohelvetet? Och vilddjuret har fysiska björnfötter, eller? Sakta i backarna. Vad varnade jag just för?

"rök som stiger upp i all evighet"
"plåga dag och natt"

Låt oss för en stund ta av oss våra (tolknings) glasögon och faktiskt undersöka om uttrycken som används här återfinns på andra ställen i bibeln? Kan kanske bibeln själv definiera uttrycken som används?

Ja! Faktum är att identiska uttryck används i Jesaja 34 när Guds dom och straff över Edoms land profeteras:

Jesaja 34:2

Ty HERRENS vrede är riktad mot alla hednafolk, hans förbittring mot alla deras härskaror. Han överlämnar dem till undergång, han utlämnar dem till slakt.

Deras slagna skall kastas bort, stank stiger upp från deras döda kroppar, bergen flyter av deras blod.

Ty mitt svärd har druckit sig rusigt i himlen. Se, det far ner över Edom, över folket för min förbannelse för att bli det till dom...

...Ty dagen för HERRENS hämnd kommer, ett vedergällningens år då han utför Sions sak.

*Då blir Edoms bäckar förvandlade till tjära och dess jord **till svavel, dess land blir till brinnande tjära.***

Varken natt eller dag skall den branden slockna, för evigt skall röken av den stiga upp. Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon vandra där.

Pelikaner och hägrar skall ta det i besittning, uvar och korpar bo där. Han skall spänna linor och lod över det till förödelse och ödeläggelse.

Så, innebär denna text att de som bodde i Edoms land (vid tiden för denna dom och detta straff från Gud) blev fördömda till ett evigt plågohelvete i livet efter döden? Nej, inget i texten talar om något sådant. Profetian talar om domen, straffet och ödeläggelsen som kom över Edom, och folket där, i den faktiska historien. Läs noga:

"Deras slagna skall kastas bort, stank stiger upp från deras döda kroppar..."
"Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon vandra där."
"Pelikaner och hägrar skall ta det i besittning, uvar och korpar bo där."
"Han skall spänna linor och lod över det till förödelse och ödeläggelse."

Profetian talar om landet Edoms faktiska förstörelse, om landets totala

oåterkalleliga ödeläggelse. Så, gick profetian i uppfyllelse? Absolut.

Jesaja skrev profetian nångång på 600-700 talet f.Kr. Och på 400-talet f.Kr började domen och landet slogs i spillror av krig. Edom som land blev omstörtat. På 300-talet f.Kr tog "Nabateerna" över Edom och huvudstaden Petra. Senare tog romarna över området, och från 700-talet e.Kr och fram till denna dag har området, mer eller mindre, varit helt övergivet. Ruinerna av Petra finns kvar i denna dag men staden är sedan ungefär 1500 år tillbaka helt övergiven.

Hur fortsätter då profetian om Edoms land efter edomiternas dom och undergång?

Jesaja 34:12

Av dess ädlingar skall ingen finnas kvar som kan utropa någon till kung. Alla dess furstar blir till intet.

Dess palats fylls av törne, nässlor och tistlar växer i dess borgar. Det blir en boning för ökenhundar, ett tillhåll för strutsar.

Öknens vilddjur möter de tjutande ökendjuren, raggiga bockar bräker till varandra. Tornugglan kan där slå sig till ro och finna en viloplats åt sig.

Där ordnar pilormen sitt bo och lägger sina ägg, kläcker ut ynglet och samlar det i sitt beskydd. Där kommer gamarna tillsammans, den ena efter den andra.

Efterforska i HERRENS bok och läs! Inte ett enda av dessa djur skall utebli, det ena skall inte sakna det andra. Ty det är hans mun som befaller det och hans Ande som samlar dem.

Profetian säger att landet kommer bli övergivet av människor och istället bli bebott av öknens alla vilddjur vilket var exakt det som skedde!

Vad kan man då säga om det profetiska bildspråket?

*"Då blir Edoms bäckar förvandlade till tjära och dess jord **till svavel, dess land blir till brinnande tjära.***

***Varken natt eller dag skall den branden slockna, för evigt skall röken av den stiga upp.** Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon vandra där."*

Det enda sättet att kunna förstå bildspråket här är att undersöka vad det faktiskt innebar för Edoms land som ju fysiskt, så att säga, redan har "upplevt" profetian. Innebar profetian att bäckarna fysiskt blev till tjära? Att jorden blev till svavel? Att "branden" fortfarande (idag) brinner i Edom (Jordanien)? Att rök för all evighet stiger upp från platsen ute i öknen? Självfallet inte. Allt är symboliska profetiska uttryck.

Eld är ett symboliskt uttryck för Guds vrede som används genom hela bibeln. Rök symboliserar ödeläggelse. När man vill förstöra en stad i krig så eldar man vanligtvis upp den.

När det då står att branden inte ska slockna så innebär det en slutgiltig oåterkallelig dom över landet. Det blir alltså ingen "andra chans". Det kommer inte längre finnas tillfälle för omvändelse (till skillnad från Israel där Gud många gånger "brann" utav vrede mot dem, och tuktade dem, men sedan åter förbarmade sig över dem - Psa 79:5, Jer 33:25-26).

Att röken stiger upp för evigt talar om samma sak, att Guds straff över landet är slutgiltigt och oåterkalligt. Edom och Edoms område skulle bli ödelagt för all framtid, vilket det också har blivit!

"Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon vandra där."

Här är profetior mot Edom från andra profeter:

Obadja 1:9

*Dina hjältar, Teman, skall slås av förfäran, och var man på **Esaus berg** skall bli utrotad och dräpt. (Edomiterna härstammade från Esau)*

För våld mot din broder Jakob skall du höljas med skam och bli utrotad till evig tid.

Amos 1:12

*Jag skall sända **en eld** mot Teman, och den skall förtära Bosras palats. (Teman och Bosra var städer i Edom)*

Jeremia 49:10

*Ty det är jag som har klätt av **Esau**, jag har avslöjat hans gömställen och han skall inte kunna hålla sig dold. Ödeläggelse har drabbat hans barn, hans bröder och grannar. Han finns inte mer.*

Hesekiel 25:12

Så säger Herren, HERREN: Eftersom Edom har handlat så hämndgirigt mot Juda hus och dragit på sig svår skuld genom sin hämnd,

därför, säger Herren, HERREN, skall jag räcka ut min hand mot Edom och utrota både människor och djur.

Jag skall ödelägga det, och från Teman till Dedan skall de falla för svärd.

*Jag skall hämnas på Edom genom mitt folk Israel, och de skall handla med Edom enligt min **brinnande vrede**...*

Låt oss gå tillbaka till Uppenbarelseboken igen:

Uppenbarelseboken 21:8

Men de feqa, otrogna och avskyvärda, och mördare, otuktiga, trollkarlar, avgudadyrkare och alla lögnare, de skall få sin del i den sjö som brinner med

eld och svavel. **Detta är den andra döden.**

Alla är i stort överens om att den "andra döden" innebär en evig separation från Gud. Men innan vi går närmare på vad den "andra döden" innebär så bör vi först undersöka vad den "första döden" är för något.

1. Är den "första döden" kanske den andliga döden? Troligen inte. Endast Adam och Eva har ju upplevt att gå från oskyldighet till fall? När dog en förlorad människa den "första döden"? Alla människor föds ju redan med en fallen natur och separerade från Gud? Det är långsökt att påstå att den "första döden" är den andliga döden.

2. Det är mer troligt att den "första döden" innebär den död som de allra flesta människor kommer uppleva, dvs att dö kroppsligen och bli avskuren från det jordliga livet. Det antyds i bibeln att även räddade människor upplever den "första döden", men att den "andra döden" inte har makt över dem (Uppenbarelseboken 2:11, 20:6).

Om alltså den "första döden" innebär att bli avskuren från det jordliga livet så är det rimligt att anta att också den "andra döden" innebär att bli avskuren från något (i detta fall det eviga livet i Guds eviga rike).

Matteus 10:28

*Och frukta inte för dem, som **dödar** kroppen, (jordelivet) men inte har makt att döda själen, utan frukta mer honom som kan **förgöra** både själ och kropp i Gehenna. (eviga livet)*

Vi går vidare:

Uppenbarelseboken 20:9

*De drog upp över jordens vidd och omringade de heligas läger och den älskade staden. Och ner från himlen föll **eld från Gud och förtärde dem.***

*Och **Djävulen** som hade bedragit dem **blev kastad i sjön av eld och svavel,** där **vilddjuret** och **den falske profeten** var. Och de skall plågas dag och natt i evigheternas evigheter.*

Lägg märke till bildspråket här, både "vilddjuret" och "den falske profeten" är inte faktiska fysiska varelser utan de är representanter. I kapitel 14 stod det att röken från plågan stiger upp i evighet. I Jesaja 34 står det:

*"Varken natt eller dag skall den branden slockna, **för evigt skall röken av den stiga upp...**"*

Med tanke på uttydningen av bildspråket från Jesaja så bör dessa verser innebära en evig, oåterkallelig och slutgiltig dom över satan, vilddjuret och falska profeten och alla som följer dem. Är straffet evigt? Ja. Är plågan evig? Nej, inte enligt Jesaja 34 (som bildspråket är hämtat ifrån!) eftersom "elden" faktiskt "slocknade" efter att den utfört sitt verk mot Edoms land. Det finns ingen rök som bokstavligt "för evigt" fortfarande "stiger upp" i Jordanien.

Profetian från Jesaja handlade ju faktiskt inte (åtminstone inte i huvudsak!) om livet efter döden.

Många gör en stor sak av ord som grekiska "aion" (som används i Uppenbarelseboken), eller hebreiska "olam", och försöker visa från bibeln att dessa ord (mycket riktigt) inte alls nödvändigtvis innebär en bokstavlig evighet som vi tänker oss (se tex 2 Mos 29:9). Men sådana här argument väger mycket lätt i jämförelse med den rätta uttydningen av bildspråket i bibeln som profeterna ger oss.

Uppenbarelseboken 20:14

**Och döden och dödsriket (hades) blev kastade i eldsjön.
Detta är den andra döden.**

*Och den som inte fanns skriven i livets bok,
blev kastad i eldsjön.*

Hur kan något ofysiskt som döden själv kastas i eldsjön? Vi läser även att "dödsriket" kastas i sjön? Detta innebär att alla förlorade människor som innan domen på den sista dagen låg i graven (dödsriket) nu blir öppet och oåterkalleligt fördömda och dör den "andra" (slutgiltiga) döden.

Att ofysiska "saker" som döden, dödsriket, vilddjuret och den falske profeten "kastats" i eldsjön ger en stark indikation på vad eldsjön verkligen innebär - en total förintelse av allt ont och orent som tillhör denna jord. Allt som alltså kastas i eldsjön kommer för evigt gå förlorat och bli tillintetgjort. Det är en evig dom. Den andra döden innebär att bli oåterkalleligt och slutgiltigt avskuren från det eviga livet i Guds rike. Det är ett evigt straff för synd. Det finns ingen "andra chans".

Romarbrevet 6:20

Ty då ni var syndens tjänare, då var ni fria från rättfärdigheten.

Vilken frukt hade ni då? Det ni nu blygs för.

Ty slutet på sådant är död.

Romarbrevet 6:23

Ty syndens lön är döden, men Guds gåva är **evigt liv** genom Kristus Jesus, vår Herre.

2 Petrus 2:12

*Dessa människor är som oförnuftiga djur, av naturen födda till att fångas och förgås. De smädar vad de inte förstår och skall genom sitt fördärvade väsen **förgås**,*

*och få **orättfärdighetens lön**...*

Petrus liknar här otroende människor vid djur (*födda till att fångas*). Och liksom djuren inte kommer leva för evigt (eller plågas i evighet), utan dör, så kommer även dessa människor att *förgås* som djuren "*och få orättfärdighetens lön*...". Syndens slut är död (Rom 6:21). Syndens slut är att gå under och dö för evigt (motsatsen till evigt liv), inte att plågas för evigt.

Det är Uppenbarelsebokens uttryck "eldsjön" som bibliskt kallas helvetet / Gehenna. Men som vi såg är inte dödsriket (hades) liktydigt med eldsjön eftersom dödsriket vid tidens slut kastas just i eldsjön (ändå översätts hades felaktigt till "helvetet" i många bibelöversättningar).

Vart kommer då "eldsjön" ligga? Allt tyder på att sjön kommer "uppstå" på jorden (Uppenbarelseboken 20:8-10). Detta är viktigt att hålla i minne när man läser vidare:

Uppenbarelseboken 21:1

*Och jag såg en **ny** himmel och en **ny** jord, ty den första himlen och den första jorden var **förgångna** och havet fanns inte mer.*

Uppenbarelseboken 21:4-5

*Och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon. **Och döden skall inte vara mer**, inte heller sorg, inte heller rop, **inte heller någon plåga skall vara mer, ty det första är förgånget.***

Och han som satt på tronen, sade:

*Se, jag gör **allting** nytt. Och han sade till mig: Skriv, ty dessa ord är trovärdiga och sanna.*

Dessa verser talar om Guds rike i första hand, och det är ju självklart att det tex inte kommer finnas någon plåga i Guds rike, men jag tycker ändå att texten helt klart verkar antyda att allt "det första är förgånget" (den nuvarande "himlen" och jorden), att "allting" görs nytt, att döden själv (i eldsjön) för evigt blev förintad osv. Om eldsjön alltså "uppstår" på denna jord, hur kan man då påstå att eldsjön kommer bestå? Att den inte förgås med resten av den "gamla" himlen och jorden? Om allt görs nytt och det gamla inte längre finns?

Matteus 24:35

*Himmel och jord skall **förgås**, men mina ord skall inte förgås.*

Följande verser talar om den sista dagen, om de rättfärdigas uppståndelse och om domen över satan (draken):

Jesaja 26:19

Dina döda skall bli levande, mina dödas kroppar skall uppstå. Vakna upp och jubla, ni som bor i stoftet, ty din dagg är ljusets dagg, och jorden skall ge igen de avsomnade. (Uppenbarelseboken 20:13)

Kom mitt folk och gå in i dina kamrar, stäng igen dörrarna efter dig.

Göm dig ett litet ögonblick, till dess vreden har gått förbi.

Ty se, HERREN kommer ut ur sin boning för att straffa jordens invånare för deras missgärning. Jordan skall blottlägga sina blodskulder och inte längre dölja sina dräpta.

*På den dagen skall HERREN med sitt hårda, stora och starka svärd, straffa Leviatan, den snabba **ormen**, och Leviatan, den ringlande **ormen**, **och han skall döda draken i havet.***

Jämför med Uppenbarelseboken 20:10: "Och Djävulen som hade bedragit dem blev kastad i sjön av eld och svavel...".

Det råder delade meningar om vad "draken" och "ormen" symboliserar här. Samma ord som används här för orm används iallafall också för ormen i Eden (satan). Jag tror att "ormen" och "draken" representerar satan och hans "makt" på jorden. Enligt profetian kommer ormen / satan dödas.

Bibeln gör även en slags parallell mellan syndafloden och eldsjön. Liksom den "gamla världen" (innan floden) gick under i syndafloden så kommer också "denna värld" att gå under. Fast den här gången kommer det ske genom eld (eldsjön) och inte vatten:

2 Petrus 3:5

För de vill inte veta att himlarna har funnits sedan urgammal tid och att jorden har kommit till av vatten och genom vatten, genom Guds ord.

Genom denna gick den dåvarande världen under genom att översvämmas av vatten.

Men de himlar och den jord, som nu finns, är i kraft av samma ord sparade åt eld, och de förvaras till dagen för de oödmåliga människornas dom och undergång.

Men detta skall inte vara fördolt för er, mina älskade, att en dag är för Herren som tusen år, och tusen år som en dag.

Herren är inte sen eller dröjer med sitt löfte, såsom somliga menar, utan han har tålmod med oss och vill inte att någon skall förgås, utan att alla skall komma till omvändelse.

*Men Herrens dag skall komma som en tjuv om natten, och då skall himlarna med ett våldsamt dån **förgås**, och elementen skall smälta av brännande hetta, **och jorden med de verk som finns på den skall brännas upp.***

*Eftersom nu allt detta skall **förgås**, hur heligt och gudfruktigt bör ni då inte leva,*

*medan ni väntar och ivrigt längtar efter **Guds dags tillkommelse**, då himlarna skall **förgås** av eld och elementen smälta av hetta.*

*Men efter hans löfte väntar vi **nya** himlar och en **ny** jord där rättfärdighet bor.*

Inget nämns i bibeln om att den "gamla världen" och människorna som gick under med den, så att säga, fortsätter att "dränkas" eller "straffas" av flodvattnet. Nej, de dog i Guds dom mot dem och blev oåterkalleligt avskurna från jordelivet (och de väntar i graven på att uppväckas för att slutgiltigt fördömas i Guds domstol på sista dagen, vilket innebär att för evigt bli

avskuren från det eviga livet). Därför tror jag att eldsjön (på samma sätt som syndafloden) innebär en evig dom, ett evigt straff, men inte en evig plåga (av vare sig vatten eller eld).

Herren Jesus själv jämför syndafloden med Hans egen återkomst på den sista dagen:

Lukas 17:26

Och **såsom** det skedde på Noas tid, **så** skall det också ske i Människosonens dagar.

De åt och drack, män tog sig hustrur och kvinnor gavs åt män intill den dagen, då Noa gick in i arken och floden kom och **förgjorde** (apollumi) dem alla.

Och **på samma sätt** som det skedde på Lots tid:
De åt, drack, köpte, sålde, planterade och byggde.

Men på den dagen då Lot gick ut från Sodom, regnade det eld och svavel från himlen och **förgjorde** (apollumi) dem alla.

På samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen skall uppenbaras.

Den som den dagen är på taket och har sina tillhörigheter i huset, han skall inte stiga ner för att hämta dem. På samma sätt även den som är ute på marken, han må inte vända tillbaka.

Kom ihåg Lots hustru!

Den som försöker rädda sitt liv **skall mista det**,
men den som mister det **skall bevara det**.

Jag säger er: Den natten skall två ligga i en säng.
Den ene skall bli upptagen och den andre skall lämnas kvar.

Två skall mala tillsammans. Den ena skall bli upptagen
och den andra skall lämnas kvar.

Två skall vara ute på marken. Den ene skall bli upptagen
och den andre skall lämnas kvar.

Då svarade de och sade till honom: Var då, Herre? Han svarade dem:
Där den **döda kroppen** är, där skall också örnarna församlas.
(Uppenbarelseboken 19:17-21)

Den sista dagen kommer komma plötsligt, oväntat och oåterkalleligt över världen. Precis som syndafloden kom plötsligt, oväntat och oåterkalleligt. På den sista dagen kommer jordens invånare att dömas, straffas och för evigt gå förlorade. Precis som syndafloden innebar en evig oåterkallelig och slutgiltig dom över "gamla" världen (lägg märke till apollumi ovan!)

Något annat intressant som vi finner i Uppenbarelseboken är "livets träd". Som är en parallell som hittas precis i början av bibeln och återfinns precis i slutet:

1 Moseboken 3:22

HERREN Gud sade: Se, mannen har blivit som en av oss och vet vad gott och ont är. Bara han nu inte räcker ut sin hand och tar också av livets träd och äter, så att han lever i evighet.

Uppenbarelseboken 22:2

Mitt på stadens gata och på båda sidor om floden står livets träd...

Visst kan man göra en komplicerad tolkning av detta och säga att Gud inte ville att Adam skulle äta av "livets träd" efter att han föll (att Gud inte ville att Adam skulle leva för evigt i det fallna tillståndet). Men det är inte den mest rimliga tolkningen.

Den rimliga och enkla tolkningen är att synden leder till död (både andligt och evigt), att en syndare faktiskt inte har evig existens "inneboende" hos sig. Den uppenbara tolkningen är att endast de som kommer äta av "livets träd" faktiskt lever (existerar) i evighet.

Om Adam rent hypotetiskt skulle ha ätit av "livets träd" i Eden efter fallet, vad skulle det då ha inneburit? Att han trots att han är syndare/fallen kommer leva i evighet? Men det är ju just det som man redan tror? Att alla människor utan undantag redan har en evigt existerande själ som kommer "leva" i evighet?

1. Alla människor kommer existera i all evighet (oavsett om de räddas eller går förlorade).
2. Alla som äter av livets träd kommer existera i evighet.
3. Adam är en människa.

Slutsats: Adam kommer leva/existera i evighet oavsett om han äter av livets träd eller inte! Meningen med ett "livets träd" blir ju i stort omintetgjord? Hela saken blir överkomplicerad och ologisk.

DEN RIKE MANNEN OCH LASARUS

När "helvetet" diskuteras så brukar ofta Jesu berättelse om den rike mannen och Lasarus tas upp. Många anser att denna historia är ett tydligt bevis för ett plåghelvetet (men kanske inte ett bevis för ett evigt sådant?). Andra vill poängtera att detta endast verkar vara en liknelse och utgår sen därifrån.

Det som främst talar emot att det är en liknelse är att den fattige mannen, Lasarus, faktiskt namnges, vilket inte brukar göras i liknelser. Det som främst talar för att det är en slags liknelse är att precis samma fras som Jesus vanligen använder när Han berättar liknelser också används här (Se tex Luk 12:16, 14:16, 15:11, 19:12 och 20:9).

Berättelsen om rike mannen och tiggaren sägs ha varit en muntlig berättelse (från babyloniska fångenskapen) som var vanlig på Jesu tid. Men det är svårt att hitta en nedskreven källa som bekräftar detta. Jag tror det mesta tyder på att berättelsen är en slags liknelse där Jesus "modifierar" en redan känd

berättelse och sedan tillämpar den på (de otroende) fariseerna.

Sammanhanget för berättelsen är en "konfrontation" mellan Kristus och några fariseer och "skriftlärda" (som egentligen inte förstod Skriften, eller var tacksamma och ärade Gud med den, utan istället använde den för att upphöja sig själva på olika sätt).

Lukas 15:2

*Och fariséerna och de skriftlärda kritiserade och sade:
Denne tar emot syndare och äter med dem.*

Lukas 16:14

*Allt detta hörde också fariséerna, **som var qiriga**, och hånade honom.*

Här börjar berättelsen/liknelsen:

Lukas 16:19

*Det var en **rik man** som klädde sig i purpur och fint linne och levde var dag i glädje och prakt.*

*Och det var också en **fattig man** vid namn Lasarus, som låg vid hans dörr full av sår,*

*och önskade att få stilla sin hunger med de **smulor**, som föll från den rike mannens bord. Ja, också **hundarna** kom och slickade hans sår.*

Så hände det sig att den fattige dog och blev förd av änglarna till Abrahams sköte. Också den rike dog och blev begravnen.

*Och i **dödsriket** (hades), där han låg och plågades, lyfte han upp sina ögon och fick se Abraham långt borta och Lasarus i hans sköte.*

Då ropade han och sade: Fader Abraham, förbarma dig över mig, och sänd Lasarus, för att han må doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, för jag plågas svårt i dessa lågor.

Då sade Abraham: Min son tänk på att du fick ut ditt goda medan du levde, och likaledes fick Lasarus det onda, men nu har han tröst här och du pinas.

Dessutom är det en stor klyfta mellan oss och er, för att de som vill komma härifrån till er inte skall kunna det, och för att inte heller någon därifrån skall kunna komma över till oss.

*Då sade han: **Då ber jag dig fader, att du sänder honom till min fars hus,***

för jag har fem bröder, för att han må varna dem, så att inte de också kommer till detta pinorum.

Men Abraham sade till honom: De har Moses och profeterna, de må lyssna till dem.

*Han sade: Nej, fader Abraham, **men om någon kommer till dem***

från de döda, då omvänder de sig.

*Då sade han till honom: Lyssnar de inte på Moses och profeterna,
så kommer de inte heller att tro om någon uppstår från de döda.*

Det är på inget sätt omöjligt att Jesus talar om verkliga händelser men jag tror att det mesta ändå pekar på att det är en liknelse. Jag tror berättelsen har ett ytligt, direkt och uppenbart budskap, att man kan vara rik på jorden men fattig inför Gud, och tvärtom att man kan vara fattig på jorden men rik för Gud. Men jag tror samtidigt också att liknelsen har en djupare innebörd som direkt är riktad mot de judiska fariseerna och skriftlärdarna som Jesus talade med.

Den "rike mannen" i berättelsen representerar fariseerna. De var "rika" på det sättet att de levde utan brist på något, och på det sättet att de hade full tillgång till Guds ord (lagen och profeterna).

Den fattige mannen däremot representerar alla dem som inte är lärda, "rika", religiösa och har full tillgång till Guds ord (framförallt syftas på hedningarna):

Apostlagärningarna 13:44

*Följande sabbat kom nästan hela **staden** tillsammans **för att höra Guds ord.***

När judarna såg folkskarorna, blev de uppfyllda av avund,
hädade och sade tvärt emot det som Paulus talade.

Då tog Paulus och Barnabas mod till sig och sade:

Till er måste Guds ord först talas. *Men eftersom ni stöter
det ifrån er och inte aktar er värdiga det eviga livet,
se, så vänder vi oss nu till hedningarna.*

*Ty Herren har så befallt oss: Jag har satt dig till ett ljus för hedningarna,
för att du skall vara till frälsning intill jordens ände.*

*När hedningarna hörde detta, blev de glada och prisade Herrens ord,
och de trodde, så många som var bestämda att få evigt liv.*

Evangelium bryter ner distinktionen mellan jude och hedning, vilket gjorde många arroganta judar avundsjuka. De stolta judarna ville hålla fast vid tron att Messias endast var sänd för köttsliga judar (Joh 12:19). De tidigare så "andligt fattiga" hedningarna görs alltså rika genom evangelium medan "rika" judar görs fattiga eftersom de förnekar Herren Jesus (Mat 21:43)!

Tidigare så bad och kämpade hedningarna om "*smulor*" men nu får de Guds levande bröd, Jesus Kristus!

*"Och det var också en **fattig man** vid namn Lasarus,
som låg vid hans dörr full av sår,*

*och önskade att få stilla sin hunger med de **smulor**,
som föll från **den rike mannens bord.** Ja, också
hundarna kom och slickade hans sår."*

Bildspråket om "hundar" och "smulor" finns vi på andra ställen i bibeln. I

Matteus 15:26-27 finner vi en hednisk kvinna som Jesus kallar hund (otroende/hedning). Och hon ber Jesus om "smulor" / räddning (andligt bröd, se Matt 4:4) från Hans bord.

Vad hette den man som Herren Jesus blev mest "känd" för att ha uppväckt? Lasarus. Vilka är följande ord direkt riktade mot:

*"Lyssnar de inte på Moses och profeterna, så kommer de inte heller att tro om någon **uppstår från de döda.**"* (jämför även med Johannes 5:46)

Detta är fariseernas reaktion på Lasarus uppväckelse:

Johannes 12:17

*Folkskaran vittnade därför om honom, de som hade varit med honom när han kallade Lasarus ut ur graven **och uppväckte honom från de döda.***

Det var också därför folket gick ut för att möta honom, eftersom de hade hört att han hade gjort detta tecken.

*Då sade fariséerna till varandra: Ni ser att ni inte kan uträtta något. Se, **hela världen** löper efter honom.*

En man som bekräftat av mängder av människor var död och begravnen lever igen! Överbevisade detta fariseerna? Nej, de var istället fokuserade på (och mer oroade över) att inte förlora sin egen maktställning! I dödsriket bad den rike mannen Abraham att varna hans "bröder" (judar):

*"Han sade: Nej, fader Abraham, **men om någon kommer till dem från de döda, då omvänder de sig.***

*Då sade han till honom: Lyssnar de inte på Moses och profeterna, **så kommer de inte heller att tro om någon uppstår från de döda.**"*

Lägg märke till att den rike mannen kallar Abraham för "fader" vilket var typiskt för judar på den tiden (Joh 8:39). Judarna var stolta över att vara "Abrahams barn". De förutsatte arrogant att de nästan automatiskt var räddade bara för att de var fysiska ättlingar till Abraham. De trodde arrogant att Gud nästan var "skyldig" dem räddning.

Så många av judarna på Jesu tid hatade honom (speciellt de religiösa). Gud förhärskade den hycklande religiösa staten Israel (de andligt rika/välsignade) i syfte att sprida evangelium till de andligt fattiga (även hedningar!). Detta är den djupare innebörden av berättelsen (Se Rom 11:7, 11, 25, 30).

Nu kanske någon säger: "Men talar inte berättelsen om plåga av lågor i dödsriket?"

Jo, absolut. Men vad betyder det? Plågas den rike mannen bokstavligen av lågor i dödsriket (kom dessutom ihåg att dödsriket inte är liktydigt med helvetet)? När Johannes får se Jesus komma gående så kallar han honom för Guds lamm (Joh 1:29). Innebär detta att Jesus just vid den stunden var förvandlad till ett fysiskt lamm? Självfallet tror ingen det.

Varför måste man då vara "intvingad" att göra en bokstavlig tolkning av detaljer i denna berättelse/liknelse? Bildspråket "eld" används i första hand (och väldigt ofta) i bibeln för att symbolisera vrede. Hur ska vi då veta om "lågorna" i detta fall är fysiska / bokstavliga eller inte? Vi kan börja med undersöka vad som verkar mest rimligt:

*"Då ropade han och sade: Fader Abraham, förbarma dig över mig, **och sänd Lasarus, för att han må doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, för jag plågas svårt i dessa lågor.**"*

Lägg märke till att hela konversationen är mycket märklig och verkar vara uppbyggd av symbolik.

1. Om den rike mannen plågades bokstavligt av eldslågor så skulle man kunna tänka sig att det borde varit svårt för honom att tala kontrollerat? Men den rike mannen kallar fortfarande Abraham för "*fader*" och han har tillräcklig sinnesnärvaro att tex be Abraham att varna hans bröder?

2. Mannen verkar förlita sig mer på Abraham för räddning än på Gud (han nämner inte ens Gud!). Detta syftar på många av judarna ("rika") som förhävde sig genom sin "omskärelse" (Abrahams förbundet).

3. Mycket egendomligt så ber den rike mannen Abraham att han ska sända Lasarus till honom!

4. Och den rike mannen ber endast om en droppe vatten för att "svalka sin tunga" från den "svåra plågan i eldslågorna"?

Vad tyder dessa saker på? Lutar det åt en bokstavlig tolkning? Eller en mer symbolisk tolkning? Jag tror att det är mer troligt att lågorna är symbolik för Guds vrede. Och att plågan är symbolik för den stora skuld de förlorade känner i döden / dödsriket och vid domen. Den rike mannen vet att alla hans synder inte är försonade. Och nu ligger han i en plågsam väntan på domen på den yttersta dagen (Joh 5:28-29, Heb 10:27).

Man får inte heller glömma bort att "dödsriket" (hades/sheol) inte är samma sak som helvetet/Gehenna/eldsjön (Uppenbarelseboken 20:14). Dödsriket varar med säkerhet inte för all evighet. Och även om dödsriket innebär fysisk plåga för de förlorade (innan domens dag) så är det fortfarande inte ett bevis för ett evigt plågohelvetet. Det är "eldsjön" på den sista dagen som är helvetet. Dödsriket är inte helvetet.

Avslutning:

Det var inte förrän år 553, på kyrkomötet i Konstantinopel, som doktrinen om det eviga plågohelvetet "slogs fast". Men det är inte nödvändigtvis ett tecken på att doktrinen är "orthodox" eftersom mängder av falska läror och heresier under den tiden introducerades i (romersk katolska) kyrkan. Faktiskt så var det just på denna tid som avfallet började rulla med full fart. Det var på den här tiden som de första "påvarna" med universell makt framträdde i Rom. Innan 500-talet så verkar bilden av helvetet ha varit ganska splittrad, även bland många av de så kallade "kyrkofäderna".

När Gud första gången i bibeln varnar för synd så talar Han om död (1 Mos 2:17). När Adam syndade dog han andligt (relationen med Gud bröts), och dessutom kom den fysiska döden in i världen (Rom 5:12). Senare dog Adam. Han blev avskuren från jordelivet. Syndens konsekvens är alltså både separation och att bli avskuren från liv (död). Detta får man inte glömma.

Är kanske syndens konsekvens enbart separation? Kommer även de förlorade att fortsätta "leva" (existera) för evigt?

Nej, Adam blev inte enbart "separerad" från Gud, utan han blev även avskuren. Han dog. Adam fortsatte inte att leva (i evighet) på denna jord. Därför följer det att de förlorade inte heller enbart blir separerade, utan att de även kommer att bli avskurna (från det eviga livet) precis som Adam blev avskuren. De förlorade kommer alltså inte att fortsätta "leva" (existera) i all evighet.

Att "förstå" helvetet är inte frälsningsavgörande men Gud äras då Hans sanna karaktär och egenskaper uppenbaras i ljuset av rätt doktrin. Amen.